

Ήταν ο Ιησούς Χριστός, Έλληνας ή φιλέλληνας;

✘ Τελευταία γίνεται πολύς λόγος από ελληνορθόδοξους κύκλους και για τη δήθεν ελληνική καταγωγή του Ιησού. Ο Ιησούς ήταν ένας Εβραίος. Όταν η Σαμαρείτιδα τόνισε την ιουδαϊκή του καταγωγή, εκείνος δεν την αρνήθηκε («κατά Ιωάννη» δ΄9). «Παλαιά» και «Καινή Διαθήκη» εμμένουν στην καταγωγή του Ιησού από τον Δαβίδ και τον Αβραάμ και οι ελληνορθόδοξοι επιμένουμε πως ήταν Έλληνας. Η φύση θέλει τους απογόνους να ανήκουν στην ίδια φυλή με τους προγόνους τους. Σε πείσμα κάθε λογικής εμείς οι Έλληνες επιμένουμε πως είμαστε Εβραίοι, «απόγονοι του Αβραάμ» («προς Γαλάτας» γ΄29) και ο Εβραίος Ιησούς ότι ήταν Έλληνας. Είναι να χάνει κανείς το μυαλό του!

Ο Ιησούς δεν ανέπτυξε ποτέ ελληνική σκέψη και οι διδαχές του δεν είναι παρά εβραϊκά κατασκευάσματα γραμμένα στο πόδι, γι' αυτό και δεν συμφωνούν το ένα με το άλλο. Ο Ιησούς, αν υπήρξε ποτέ, γιατί καμιά άλλη πηγή, πλην των Εβραϊκών, δεν τον αναφέρει ενώ έζησε σε μια από τις καλύτερα τεκμηριωμένες ιστορικές περιόδους, ήταν ένας Εβραίος και αυτό το αποδεικνύει επίσης περίτρανα κι η περιτομή του που τόσο υπερήφανα άλλωστε εορτάζουμε οι Έλληνες την 1η Ιανουαρίου εκάστου έτους.

Από τον απλό λαό δεν μπορείς ίσως να ζητήσεις ευθύνες. Αυτά έμαθε στην οικογένεια και στο σχολείο, αυτά πιστεύει. Οι επαγγελματίες προπαγανδιστές του Χριστιανισμού, αλλά και άλλοι συνοδοιπόροι τους μας βομβαρδίζουν καθημερινώς από τα παράθυρα των τηλεοπτικών διαύλων, από εφημερίδες και περιοδικά και χαϊδεύουν τα αυτιά μας με τα υποτιθέμενα κηρύγματα αγάπης του Ιησού, με την δήθεν αγάπη του για τους Έλληνες, με την δήθεν ελληνικότητα της ορθοδοξίας κι άλλα πολλά. Όλες αυτές οι ανακρίβειες που υποστηρίζονται δεν είναι τυχαίες ούτε γίνονται κατά λάθος. Ορισμένοι εξ αυτών που τις προβάλλουν είναι άνθρωποι ανωτάτης μορφώσεως, καθηγητές κ.λ.π. Τα πράγματα είναι οφθαλμοφανή. Δεν μπορεί να μην τα βλέπουν. Γνωρίζουν ότι εσκεμμένα συντελούν στη διαιώνιση της παραπλάνησης του ελληνικού λαού. Κι όμως επιμένουν. Δυστυχώς εκτός από την άγνοια υπάρχει κι ο δόλος.

Το περίφημο απόσπασμα στο οποίο κατά κόρον αναφέρονται οι ελληνορθόδοξοι στην προσπάθειά τους να δείξουν, ότι ο Ιησούς δήθεν αγαπούσε τους Έλληνες,

είναι το εξής:

«Ήταν μερικοί Έλληνες μεταξύ εκείνων που είχαν ανεβεί για να προσκυνήσουν κατά την εορτή. Αυτοί λοιπόν ήλθαν στον Φίλιππο ο οποίος ήταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας και του είπαν: “Κύριε, θέλουμε να δούμε τον Ιησού”. Έρχεται ο Φίλιππος και το λέει στον Ανδρέα και ο Ανδρέας κι ο Φίλιππος το λέγουν στον Ιησού. Ο Ιησούς αποκρίθηκε σ’ αυτούς: “Ήλθε η ώρα για να δοξαστεί ο υιός του ανθρώπου”» (κατά Ιωάννη» ιβ΄20-23).

Κι εδώ είναι φανερό ότι παραμερίζεται η κοινή λογική. Ας δεχθούμε όμως ότι οι σημερινοί Έλληνες που έχουν υποστεί τη συνεχή επί σχεδόν δεκαεπτά αιώνες χριστιανική προπαγάνδα έχουν «πεισθεί», ότι το Πάσχα είναι ελληνική εορτή. Οι Έλληνες όμως του 33 μ.Χ. γνώριζαν το Πάσχα; Ασφαλώς όχι! Ήταν Έλληνες λοιπόν εκείνοι που ζήτησαν να δουν τον Ιησού; Όχι βέβαια! Εβραίοι ήταν κι αυτοί, κάτοικοι ίσως της Ελλάδας, που μιλούσαν όμως ελληνικά και τίποτε περισσότερο. Αποκαλούνται Έλληνες προκειμένου να διακριθούν από τους υπόλοιπους Εβραίους που δεν μιλούσαν την ελληνική γλώσσα. Η μονομερής επανάληψη ενός και μοναδικού ομιχλώδους και δήθεν κολακευτικού εδαφίου και η αποσιώπηση όλων των άλλων που καταφαίνονται με ξεκάθαρες διαθέσεις εναντίον των Ελλήνων όπως θα αναλύσουμε παρακάτω, μόνον δόλια μπορεί να χαρακτηρισθεί .

Μολονότι τα περισσότερα κείμενα που συμπεριλαμβάνονται στην «Καινή Διαθήκη» είναι γραμμένα στην ελληνική γλώσσα αυτό δεν θα έπρεπε να μας προξενεί ούτε ίχνος υπερηφάνειας, αφού ούτε για την Ελλάδα μιλούν, ούτε ελληνικούς σκοπούς εξυπηρετούν. Γράφτηκαν στα ελληνικά από Εβραίους συγγραφείς (όχι απαραίτητα από αυτούς που δηλώνουν), κυρίως γιατί τότε η ελληνική γλώσσα ήταν «οικουμενική». Κανένα από τα κείμενα, είτε της «Παλαιάς» είτε της «Καινής Διαθήκης» δεν απευθύνεται σε Έλληνες. Αυτούς τους δώδεκα έστειλε ο Ιησούς και τους παράγγειλε τα εξής: *«Προς τους εθνικούς μην πηγαίνετε και στην πόλη των Σαμαρειτών μην μπαίνετε, αλλά πηγαίνετε μάλλον στα χαμένα πρόβατα της γενεάς του Ισραήλ».* (κατά Ματθαίο» ι΄5-6).

Όταν ο Παύλος αποστέλλει επιστολές προς Εφεσίους, Φιλιππησίους, Θεσσαλονικείς ή Κορινθίους κ.λ.π., δεν τις αποστέλλει στους Έλληνες των πόλεων αυτών, αλλά στους Εβραίους που ζουν στις Ελληνικές πόλεις και που υπήρξαν οι πρώτοι προσήλυτοι στο Χριστιανισμό, όχι από δική τους αυθόρμητη προσχώρηση αλλά μετά από εντολή που πήραν από τους ραβίνους τους, να υποδυθούν τους πιστούς της νέας θρησκείας. Όπου δηλαδή γίνεται δηλαδή αναφορά για Εφεσίους, εννοείται ότι είναι οι Εβραίοι της Εφέσου κι όχι οι Έλληνες, όταν γίνεται αναφορά

στους Κορινθίους, εννοείται ότι πρόκειται για τους Εβραίους της Κορίνθου. Οι Έλληνες δεν είχαν καμιά σχέση με όλα αυτά.

Ο «Νόμος» δεν διδάσκεται στους Έλληνες το γένος. Οι Απόστολοι, γράφει ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος («Εις τας Πράξεις, Ομιλία ΚΕ΄») «δεν κήρυτταν το θείο λόγο σε κανένα παρά μόνο στους Ιουδαίους» («μηδενί λαλούντες το λόγο ει μη μόνον Ιουδαίοις» «Πράξεις» ια΄19-20) και συνεχίζει: «Δεν το έκαναν αυτό φοβούμενοι τους ανθρώπους, αλλά το έκαναν τηρώντας το Νόμο». Υπήρχαν όμως και κάποιοι Κύπριοι και Κηρυναίοι οι οποίοι «ελάλουν προς τους Ελληνιστάς, ευαγγελιζόμενοι τον Κύριον Ιησούν» («Πράξεις» ια΄20) και διευκρινίζει ο Χρυσόστομος «Ίσως επειδή δεν γνώριζαν τα Εβραϊκά τους ονόμαζαν Έλληνες». Στη συνέχεια ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος επανέρχεται στο θέμα («Εις τας Πράξεις, Ομιλία Λ΄»): «Συνέβη δε και στο Ικόνιο το ίδιο να μούν στη συναγωγή των Ιουδαίων και να μιλήσουν έτσι ώστε να πιστέψει μεγάλο πλήθος από τους Ιουδαίους κι από τους Έλληνες». Ως γνωστόν δεν συναντά κανείς Έλληνες στη συναγωγή. Είναι καταφανές πως πρόκειται για Εβραίους που έχασαν τη γλώσσα τους και μιλούσαν Ελληνικά.

Ας εξετάσουμε τώρα τι γνώμη είχε ο Ιησούς για τους αυθεντικούς Έλληνες. Ο Ματθαίος (ιε΄22-28) και ο Μάρκος (ζ΄25-30) περιγράφουν μία πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία. Πρόκειται για την θεραπεία της κόρης μιας γυναίκας που παρουσιάζεται ως κανονική Ελληνίδα, όχι Εβραία που μιλούσε ελληνικά, καθότι γίνεται σαφής διάκριση: Είναι «Ελληνίδα Συροφοινίκισσα στο γένος» («κατά Μάρκο» ζ΄26). Εδώ θέλει αρκετή προσοχή γιατί μόνο το πρωτότυπο κείμενο μιλάει για Ελληνίδα. Αν διαβάσετε το κείμενο στη νεοελληνική απόδοση των Χριστιανών μεταφραστών, κατά κανόνα μεταφράζουν το «Ελληνίδα» σε «ειδωλολάτρες», οπότε ο ανυποψίαστος αναγνώστης προσπερνάει το κείμενο χωρίς να αντιληφθεί την πραγματική σημασία του.

Η γυναίκα αυτή λοιπόν έπεσε στα πόδια του Ιησού παρακαλώντας τον να θεραπεύσει την άρρωστη κόρη της, καθότι ο Ιησούς εμφανίζεται κατ' εξοχή ως θεραπευτής. Ξέρετε όμως ποια ήταν η αντίδρασή του; «Κι εκείνος δεν της αποκρίθηκε ούτε μία λέξη. Και τότε οι μαθητές τον πλησίασαν και του είπαν «διώξε την γιατί φωνάζει από πίσω μας». Κι εκείνος τους αποκρίθηκε: «Δεν είμαι σταλμένος παρά μόνο για τα χαμένα πρόβατα του οίκου του Ισραήλ. Δεν είναι σωστό να παίρνεις το ψωμί από τα παιδιά και να το δίνεις στα σκυλιά» (η λέξη είναι «κυνάρια», δηλαδή μικρά σκυλιά) («κατά Ματθαίον» ιε΄26 και «κατά Μάρκο» ζ΄27-28). «Ναι, Κύριε» του απάντησε τότε ή γυναίκα, «αλλά και τα σκυλιά τρώνε

από τα ψίχουλα που πέφτουν κάτω από το τραπέζι των κυρίων τους». Τότε μόνον ικανοποιήθηκε αυτός και «θεραπεύτηκε η κόρη της από την ώρα εκείνη».

Η συμπεριφορά του «Υιού του Θεού» στο περιστατικό αυτό, δεν εγείρει καμία αμφιβολία, είναι σαφέστατη: Θεωρεί τους Έλληνες σκυλιά που δεν αξίζει να τρώνε ούτε τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους, των Εβραίων!

Πέραν αυτού όμως, μια τέτοια συμπεριφορά γεννά κι ορισμένα επί πλέον ερωτήματα. Η πρώτη αντίδρασή του, όπως είδαμε, ήταν να αρνηθεί την θεραπεία. Οι αρχαίοι Έλληνες ιατροί, άλλα και οι σύγχρονοι, ορκίζονται τον περίφημο «Όρκο του Ιπποκράτη» στον όποιο συνομολογούν πως θα ασκήσουν την τέχνη τους σε κάθε έναν που θα τους το ζητήσει, είτε αυτός είναι άνδρας, γυναίκα, ελεύθερος η δούλος. Σε κανένα σημείο του Όρκου δεν υπάρχει περιορισμός της άσκησης του επαγγέλματός τους επειδή ο ασθενής είναι αλλόφυλος ή αλλόθρησκος. Ο Ιπποκράτης ούτε καν το σκέφτεται να κάνει τέτοιου είδους διακρίσεις. Ο Ιησούς όχι μόνο το σκέφτεται αλλά και το εφαρμόζει. Η θεραπευτική δεινότητα του Ιησού ήταν τελικά ένα καρβέλι ψωμί, δηλαδή περιορισμένο σε ποσότητα και όταν παρείχε μερικά ψίχουλα σε κάποιον αλλόφυλο αυτό σήμαινε ότι τα στερούσε από τα «χαμένα πρόβατα του Ισραήλ»; Γνωρίζει περιορισμούς η Χριστιανική Θεία Χάρης;

Στις «Πράξεις» επίσης (κα΄28-29) διαβάζουμε ακόμα ένα απίστευτα προσβλητικό και υποτιμητικό απόσπασμα για τους Έλληνες: *«Μέχρι και Έλληνες έβαλε μέσα στο ιερό και μόλυνε τον άγιο τούτο τόπο».*

Ο Ιησούς, υποτίθεται, ότι εισήγαγε τη συγχώρεση. Στην πραγματικότητα η χριστιανική συγχώρεση δίνεται υποκριτικά και επιλεκτικά. Παράδειγμα ο Ιούδας. Ενώ ο ίδιος ο Ιησούς συγχώρεσε την πόρνη, τον ληστή πάνω στο σταυρό, τους ίδιους τους σταυρωτές του με το περίφημο: «άφες αυτοίς», τον Ιούδα δεν τον συγχώρεσε παρόλο που μεταμελήθηκε έμπρακτα. Κι η εκκλησία, επί 2.000 και πλέον χρόνια ακολουθώντας το παράδειγμα του Ιησού, συγχώρεσε ειδεχθείς εγκληματίες και επί πλέον τους ανακήρυξε Μεγάλους και Αγίους, όπως τον αιμοσταγή αδελφοκτόνο, συζυγοκτόνο και υιοκτόνο Μ. Κωνσταντίνο. Τον Ιούδα όμως δεν τον συγχώρεσε -παρότι αποδεδειγμένως μετανόησε- με το γελοίο και υποκριτικό επιχείρημα ότι ο Ιούδας δεν συγχωρείται όχι γιατί πρόδωσε τον Ιησού αλλά γιατί αυτοκτόνησε. Η ζωή είναι δώρο του Θεού -λένε- ανήκει στο Θεό και κανένας δεν έχει το δικαίωμα να την αφαιρέσει αυτοκτονώντας. Αν το κάνει, δεν του παρέχεται συγχώρεση, όπως στον Ιούδα. Όταν αφαιρείς όμως τη ζωή η τις

ζωές των άλλων, γιατί συγχωρείσαι; Εκείνες, πού είναι επίσης δώρα του Θεού, έχεις δικαίωμα να τις αφαιρέσεις; Φαίνεται ότι το έχεις, αφού η εκκλησία όχι μόνο σε συγχωρεί αλλά σε ανακηρύσσει Άγιο και Μέγα, κατά το παράδειγμα του Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Πηγή: freeinquiry.gr (Ίων Δημόφιλος)